

dede sig til, at en vis Dagsorden, der blev vedtagen i dette Thing, med Nødvendighed vilde medføre, at Ministeriet ikke supplerede sig med en Indenrigsminister, uden at denne Indenrigsminister præsenterede sig med en Fasteafsløsningslov i Haanden. Dette skete som bekendt ikke, og desuagtet har det ikke faldet det ærede Medlem ind at stille sig imod denne Minister eller imod Ministeriet i det Hele, hvorved jeg dog maa udtale, at netop Indenrigsministeren i mange Henseender har mødt Anerkjendelse i sit Forhold til Rigsdagen, ikke blot af den sidste ærede Taler, men ogsaa af Folk, der, som jeg, ere af den fulde Overbeviisning, at det er fæll, at det er politisk og constitutionelt forkasteligt, at Regjeringen ikke allerede har forelagt os en Lov eller idetmindste gyldige Grunde for, at den ikke endnu er fremkommen med en Lov om Afsløsnig af dette Forhold. Jeg protesterer for mit Vedkommende imod, at Spørgsmaalet om Sagens Fremme gjøres afhængigt af, hvilket den sidste ærede Taler syntes at have villet, om man vil sjerne Ministeriet eller et; jeg kunde med en Uttring af selve min ærede Ræbo bemærke, at vi ikke ere komne saavidt i det constitutionelle Liv, at den Consequents vilde ligge i Sagens videre Fremme.

Lehmann: Saa ldt jeg har lagt an paa nogenstomhelst Fuldstændighed i de Par Ord, jeg har tilladt mig at anføre i et Anliggende, hvori jeg i den Tid, jeg har været Medlem af Rigsdagen, baade mundtlig og skriftlig har havt Leilighed til at fremføre saa meget, at det vistnok ikke vilde være mig vanskeligt, blot ved at reasumere dette, her at udfylde adskillige Timer, saa troer jeg dog selv med de Ord, jeg før udtalte, tilstrækkeligt at have skriftet, at jeg har havt et Haab, og et ikke ganske ringe Haab om, at den Genstemmighed, der var tilveiebragt ved den motiverede Dagsorden, hvortil den sidste ærede Taler sigtede — en Genstemmighed mellem begge Thing, der ikke hidtil havde været tilstede, og som sit en særdeles Bægt ved, at Folk, der havde en vis repræsentativ Betydning, fra begge de modsatte Eider aabent og redeligt havde sluttet sig dertil — vilde føre til et Resultat; dette har

jeg ganske udtrykkeligt sagt. Jeg har i meget høi Grad glædet mig, dengang Indenrigsministeriet gik over i Hænderne paa en Mand, der netop saaledes var knyttet til denne Bestræbelse, og om hvis personlige Dnske om, ogsaa virkelig paa dette Grundlag at føre Sagen til et Resultat, jeg havde den allerførste personlige Visshed. Jeg har allerede dermed sagt og skal gjerne udtrykke det i den mindst ubehagelige Form, at det ikke saaledes lykkedes, at dette dog stod paa Modstand, og paa en saadan Modstand, som ikke lod sig overvinde. Ganske vist var Situationen allerede dengang den, som min ærede Ræbo har antydet: det stod til at overveie, om man, enten det nu var efter en her foregaaende Forhandling, gennem Interpellationer eller deslige, eller ved egne Midler, skulde maale Styrken, veie Bægten af denne Modstand, og overveie hos sig selv, hvorvidt man tiltroede sig Kraft til at overvinde den. I saa Fald havde Situationen ganske vist været den samme, efterat den, der paa en Maade, det erkjender jeg, havde paataget sig Udførelsen af den motiverede Dagsorden, i hvilken han selv havde havt Deel, havde erklæret ikke at kunne gennemføre Sagen. Svaret for mit Vedkommende ligger i min Færd, og dette Svar er i fuldkommen Consequents med hvad jeg har sagt. Vel har min ærede Ræbo meent, at derfor kunde man jo dog gjerne lade Sagen gaae til den Behandling, man kunde meget gjerne nedfatte et Udvalg osv.; det vil jeg fuldkommen indrømme, dersom dette ikke var en Sag, der i den Grad var uddebatteret, at jeg virkelig ikke seer, hvad i al Verden der skulde være vundet ved at nedfatte et Udvalg og ved paany at gennemgaae, drøfte, emendere og rette paa de Paragrapher, der nu have været i den Grad gjenbearbejdede, som det vel er tænkeligt, endstige ved at begynde paa Udarbejdelsen af et nyt Lovforslag paa et heelt nyt Grundlag. Dette synes mig vilde være den største Udsæthed og Bortkastelse af Kræfter, og et saadant Seigpineri, der jo dog til Syvende og Sidst ikke vilde være andet, end hvad min ærede Ræbo ofte og efter min Mening med fuldkommen Føie har erklæret sig imod, nemlig at begrave Sagen i Comitæer. Ville vi for Diebliffet ikke fremme